

“मीठे बच्चे- बाबा आउनुभएको छ तिमी बच्चाहरूलाई कुम्भीपाक नर्कबाट निकाल्नका लागि, तिमी बच्चाहरूले बाबालाई निमन्त्रणा पनि यसैका लागि दिएका हो ।”

प्रश्न:- तिमी बच्चाहरू सबैभन्दा ठूलो कारीगर हो- कसरी ? तिम्रो कारिगरी के हो ?

उत्तर:- हामी बच्चाहरूले यस्तो कारिगरी गर्छौं, सारा दुनियाँ नै नयाँ बन्छ । त्यसका लागि हामीले कुनै इँटा वा तगारी आदि लिँदैनौं तर यादको यात्राबाट नयाँ दुनियाँ बनाउँछौं । हामीलाई खुशी हुन्छ- हामीले नयाँ दुनियाँको कारिगरी गरिरहेका छौं । हामी नै फेरि त्यो स्वर्गको मालिक बन्नेछौं ।

ओम् शान्ति । मीठा-प्यारा रूहानी बच्चाहरूलाई रूहानी बाबाले सम्झाउनुहुन्छ, तिमी जब आ-आफ्नो गाउँबाट निस्कन्छौ तब यो बुद्धिमा रहन्छ- हामी जान्छौं शिवबाबाको पाठशालामा । यस्तो होइन- कुनै साधु-सन्त आदिको दर्शन गर्न वा शास्त्र आदि सुन्न आउँछौ । तिमीले जानेका छौ हामी जान्छौं शिवबाबाको पासमा । दुनियाँका मानिसहरूले त सम्झन्छन् शिवबाबा माथि रहनुहुन्छ । उनीहरूले याद गर्दा आँखा खोलेर बस्दैनन् । उनीहरू आँखा बन्द गरेर ध्यानमा बस्छन् किनकि मनमा शिवलिङ्गको आकृति रहन्छ, जुन देखेका हुन्छन् । जान त शिवको मन्दिरमा जान्छन् तैपनि शिवलाई याद गर्दा माथि हेर्छन् वा मन्दिर याद आउँछ । कतिले फेरि आँखा बन्द गरेर बस्छन् । सम्झन्छन्- दृष्टि यदि कहाँ पनि नाम-रूपमा गयो भने हाम्रो साधना टुट्नेछ । अहिले तिमी बच्चाहरूले जानेका छौ हामीले पनि गर्न त शिवबाबालाई याद गर्थ्यौं । कसैले कृष्णलाई याद गर्छन्, कसैले रामलाई याद गर्छन्, कसैले आफ्ना गुरुलाई याद गर्छन्, गुरुको सानो लकट बनाएर पनि लगाउँछन् । गीताको पनि सानो लकट बनाएर लगाउँछन् । भक्तिमार्गमा त सबै यस्तै हुन्छ । घरमा बसेर पनि याद गर्छन् । यादमा यात्रा गर्न पनि जान्छन् । चित्र त घरैमा राखेर पनि पूजा गर्न सकिन्छ तर यो पनि भक्तिको रसम बनेको छ । जन्म-जन्मान्तर यात्राहरूमा जान्छन् । चार धामको यात्रा गर्छन् । चार धाम नै किन भन्छन् ? पूर्व, पश्चिम, उत्तर, दक्षिण... चारैतर्फ चक्कर लगाउँछन् । भक्तिमार्ग शुरू भएपछि पहिला एकको भक्ति गर्छन्, त्यसलाई भनिन्छ अव्यभिचारी भक्ति । सतोप्रधान थिए, अहिले त यतिबेला छन् तमोप्रधान । भक्ति पनि व्यभिचारी छ, अनेकलाई याद गरिरहन्छन् । तमोप्रधान ५ तत्त्वबाट बनेको शरीर, त्यसको पनि पूजा गर्छन् । त्यसैले मानौं तमोप्रधान भूतहरूको पूजा गर्छन्, तर यी कुरालाई कसैले कहाँ बुझ्छन् र ! बस्न त यहाँ बसेका छन् तर बुद्धियोग कहाँ- कहाँ भड्किइरहन्छ । यहाँ त तिमी बच्चाहरूले आँखा बन्द गरेर शिवबाबालाई याद गर्नु छैन । जानेका छौ- बाबा धेरै दूर देशका निवासी हुनुहुन्छ । उहाँले आएर बच्चाहरूलाई श्रीमत दिनुहुन्छ । श्रीमतमा चल्ला नै श्रेष्ठ देवता बनिनेछ । देवताहरूको सारा राजधानी स्थापना भइरहेको छ । तिमी यहाँ बसेर आफ्नो देवी-देवताको राज्य स्थापना गर्छौ । पहिला तिमीलाई त्यो स्वर्ग कसरी स्थापना हुन्छ भन्ने कहाँ थाहा थियो र ? अहिले जानेका छौ- बाबा हाम्रो बाबा पनि हुनुहुन्छ, शिक्षक बनेर पढाउनुहुन्छ अनि फेरि साथमा पनि लैजानुहुन्छ, सद्गति गर्नुहुन्छ । गुरुहरूले कसैको पनि सद्गति गर्दैनन् । यहाँ तिमीलाई सम्झाइन्छ- उहाँ एउटै बाबा, शिक्षक, सतगुरु हुनुहुन्छ । बाबाबाट वर्सा प्राप्त हुन्छ, सतगुरुले पुरानो दुनियाँबाट नयाँ दुनियाँमा लैजानुहुन्छ । यी सबै कुराहरूलाई बूढी-बूढी माताहरूले त सम्झन सक्दैनन् । उनीहरूका लागि मुख्य कुरा हो आफूलाई आत्मा सम्झेर बाबालाई याद गर्नु । हामी शिवबाबाका सन्तान हौं, हामीलाई बाबाले स्वर्गको वर्सा दिनुहुन्छ । बूढी माताहरूलाई फेरि यसरी तोते भाषामा सम्झाउनुपर्छ । बाबाबाट वर्सा लिनु, यो त हरेक आत्माको हक हो । मृत्यु त सामुन्ने उपस्थित छ । पुरानो दुनियाँ नै फेरि नयाँ अवश्य बन्नेछ । नयाँ सो पुरानो । घर बन्न कति थोरै महिना लाग्छ फेरि पुरानो हुनमा १०० वर्ष लाग्छ ।

अहिले तिमी बच्चाहरू जान्दछौ- यो पुरानो दुनियाँ अब समाप्त हुनेछ । यो लडाईं जो अब हुन्छ त्यो फेरि ५ हजार वर्षपछि हुनेछ । यी सबै कुराहरू बूढी माताहरूले सम्झन सक्दैनन् । यो कुरा फेरि उनीहरूलाई सम्झाउने काम ब्राह्मणीहरूको हो । उनीहरूको लागि त एक अक्षर नै पर्याप्त छ- आफूलाई आत्मा सम्झेर बाबालाई याद गर । तिमी आत्मा परमधामका निवासी हो । फेरि यहाँ शरीर लिएर नाटक खेल्छौ । यहाँ आत्माले दुःख र सुखको नाटक खेल्छ । मूल कुरा बाबा भन्नुहुन्छ- मलाई याद गर अनि सुखधामलाई याद गर । बाबालाई याद गर्नाले पाप काटिन्छ र फेरि स्वर्गमा आउनेछौ । जसले जति याद गर्छ त्यति पाप काटिन्छ । बूढी माताहरूको त बानी परेको

हुन्छ, सतसङ्गमा गएर कथा सुन्छन् । उनीहरूलाई फेरि घरी-घरी बाबाको याद दिलाउनुपर्छ । स्कूलमा त पढाइ हुन्छ, कथा सुनिदैन । भक्तिमार्गमा त तिमीले धेरै कथा सुनेका छौ तर त्यसबाट केही पनि फइदा हुँदैन । फोहोरी दुनियाँबाट नयाँ दुनियाँमा त जान सक्दैनन् । मनुष्यले न त रचयिता बाबालाई, न रचनालाई जान्दछन् । नेति-नेति भनिदिन्छन् । तिमीले पनि पहिला जान्दैनथ्यौ । अहिले तिमीले भक्तिमार्गलाई राम्ररी जानेका छौ । घरमा पनि धेरैसँग मूर्तिहरू हुन्छन्, चीज उही हो, कुनै-कुनै पतिले स्त्रीलाई भन्ने गर्छन्— तिमीले घरमा मूर्ति राखेर पूजा गर । बाहिर धक्का खान किन जानुपर्ने, तर उनीहरूमा भावना हुन्छ । अहिले तिमीले बुझेका छौ— तीर्थ यात्रा गर्नु भनेको भक्तिमार्गमा धक्का खानु हो । अनेक पटक तिमीले ८४ को चक्र काट्यौ । सत्ययुग-त्रेतामा त कुनै यात्रा हुँदैन । त्यहाँ कुनै मन्दिर आदि हुँदैनन् । यी यात्रा आदि सबै भक्तिमार्गमा नै हुन्छन् । ज्ञान मार्गमा यी सबै केही हुँदैन । त्यसलाई भनिन्छ भक्ति । ज्ञान दिने त एक बाबा सिवाय अरु कोही छँदै छैन । ज्ञानबाट नै सद्गति हुन्छ । सद्गति दाता एक शिवबाबा मात्रै हुनुहुन्छ । शिवबाबालाई कसैले श्री श्री भन्दैनन्, उहाँलाई पदवी (टाइटल)को आवश्यकता नै छैन । यो त बढाउँ गरेका हुन्, उहाँलाई भनिन्छ नै ‘शिवबाबा’ । तिमीले बोलाउँछौ— शिवबाबा हामी पतित बनेका छौ, आएर हामीलाई पावन बनाउनुहोस् । भक्तिमार्गको दलदलमा घाँटीसम्म फँसेका छौ । फँसेर फेरि कराउँछन्, विषय वासनाको दलदलमा एकदमै फँसेका छन् । सीढी भर्दा-भर्दा फँसेका छन् । कसैलाई पनि थाहा छैन, त्यसैले भन्छन् बाबा हामीलाई निकाल्नुहोस् । बाबालाई पनि ड्रामा अनुसार आउने पर्छ । बाबा भन्नुहुन्छ— म बाँधिएको छु, यी सबैलाई दलदलबाट निकाल् । यसलाई भनिन्छ कुम्भीपाक नर्क । रौरव नर्क पनि भन्छन् । यो कुरा बाबाले बसेर सम्झाउनुहुन्छ, उनीहरूलाई कहाँ थाहा हुन्छ र !

हेर, तिमीले बाबालाई कस्तो निमन्त्रण दिन्छौ । निमन्त्रण त कुनै विवाह आदिमा दिइन्छ । तिमीले भन्छौ— हे पतित-पावन बाबा, यो पतित दुनियाँ, रावणको पुरानो दुनियाँमा आउनुहोस् । हामी घाँटीसम्म यसमा फँसेका छौ । बाबा सिवाय अरु कसैले पनि निकाल्न सक्दैन । भन्छन् पनि— दूर देशका निवासी शिवबाबा, यो रावणको देश हो । सबैको आत्मा तमोप्रधान बनेको छ, त्यसैले बोलाउँछन् पनि, आएर पावन बनाउनुहोस् भनेर । पतित-पावन सीताराम, यसरी गाउँदै चिल्लाउँछन् । यस्तो होइन उनीहरू पवित्र रहन्छन् । यो दुनियाँ नै पतित छ, रावण राज्य हो, यसमा तिमी फँसेका छौ । फेरि यो निमन्त्रण दिएका छौ— बाबा आएर हामीलाई कुम्भीपाक नर्कबाट निकाल्नुहोस् । त्यसैले बाबा आउनुभएको छ । तिम्रो कति आज्ञाकारी सेवक हुनुहुन्छ । तिमी बच्चाहरूले ड्रामामा अपार दुःख देखेका छौ । समय बित्दै जान्छ । एक सेकेण्ड पनि अर्को सेकेण्डसँग मिल्दैन । अहिले बाबाले तिमीलाई लक्ष्मी-नारायण जस्तो बनाउनुहुन्छ फेरि तिमीले आधाकल्प राज्य गर्नेछौ— यो स्मृतिमा ल्याऊ । अहिले समय धेरै कम छ । विनाश हुन शुरू हुने हो भने मानिसहरू थोरै समयमा के होला भनेर दुविधामा पर्छन् । कसैलाई त सानो आवाज सुनेर पनि हृदयाघात (हर्टफेल) हुन्छ । यसरी मर्नेछन् कुरै नसोध । हेर धेरै बूढी माताहरू आएका छन् । बिचरीहरूले केही पनि बुझ्न सक्दैनन्, जसरी तीर्थमा जाँदा एक अर्कालाई देखेर तयार हुन्छन्, हामी पनि जाऊँ ।

अहिले तिमीले जान्दछौ— भक्तिमार्गका तीर्थ यात्राको अर्थ हो नै तल भर्नु, तमोप्रधान बन्नु । तिम्रो सबैभन्दा ठूलो यात्रा यो हो । जसमा तिमी पतित दुनियाँबाट पावन दुनियाँमा जान्छौ । त्यसैले यी बच्चीहरूलाई केही त शिवबाबाको याद दिलाइराख । शिवबाबाको नाम याद छ ? अलिकति मात्रै सुने भने पनि स्वर्गमा आउनेछन् । यो फल अवश्य मिल्नेछ । बाँकी पद त हुन्छ पढाइबाट । त्यसमा धेरै फरक पर्छ । उँचभन्दा उँच फेरि कमभन्दा कम, रात-दिनको फरक पर्छ । कहाँ प्रधानमन्त्री, कहाँ नोकर-चाकर । राजधानीमा नम्बरवार हुन्छन् । स्वर्गमा पनि राजधानी हुनेछ । तर त्यहाँ पाप आत्माहरू, फोहोरी विकारी हुँदैनन् । त्यो हो नै निर्विकारी दुनियाँ । तिमीले भन्छौ— हामी अवश्य पनि यस्तो लक्ष्मी-नारायण बन्नेछौ । तिमीले हात उठाएको देखेर बूढी माता आदि सबैले पनि हात उठाइदिन्छन् । केही पनि बुझ्दैनन् । फेरि पनि बाबाको पासमा आएका छन् भने स्वर्गमा त जानेछन् । तर सबै यसरी कहाँ बन्छन् र ! प्रजा पनि बन्नेछन् । बाबा भन्नुहुन्छ— म गरीब निवाज हुँ, त्यसैले बाबा गरीबलाई देखेर खुशी हुनुहुन्छ । जतिसुकै ठूलाभन्दा ठूला धनवान् पदमपति भए पनि तिनीहरूले भन्दा यिनीहरूले उँच पद पाउनेछन्— २१ जन्मका लागि । यो पनि राम्रा हो । बूढी माताहरू आउँदा बाबालाई खुशी लाग्छ फेरि

पनि कृष्णपुरीमा त आउने छन् नि । यो हो रावणपुरी, जसले राम्ररी पढ्छन् उनीहरूले कृष्णलाई नै गोदमा लिएर भुलाउनेछन् । प्रजा कहाँ भित्र आउन पाउँछन् ! उनीहरूले त कुनै बेला दर्शनसम्म गर्छन् । जसरी पोपको झ्यालबाट दर्शन गराउँछन्, लाखौं भेला हुन्छन् दर्शन गर्न । तर उनको हामीले किन दर्शन गर्ने ? सदा पावन त एउटै बाबा हुनुहुन्छ जसले आएर तिमीलाई पावन बनाउनुहुन्छ । सारा विश्वलाई सतोप्रधान बनाउनुहुन्छ । त्यहाँ यी ५ भूत रहने छैनन् । ५ तत्त्व पनि सतोप्रधान बन्छन्, तिम्रो गुलाम बन्छन् । कहिल्यै पनि यस्तो गर्मी हुनेछैन जसबाट नोक्सान होस् । ५ तत्त्व पनि मर्यादा अनुसार चल्छन् । अकालमा मृत्यु हुँदैन । अब तिमी स्वर्गमा जाने हो भने नर्कबाट बुद्धि निकाल्नुपर्छ । जसरी नयाँ घर बनाउँदा पुरानोबाट बुद्धि हट्छ । बुद्धि नयाँमा जान्छ, फेरि यो हो बेहदको कुरा । नयाँ दुनियाँको स्थापना भइरहेको छ, पुरानोको विनाश हुनेछ । तिमी हौ नयाँ दुनियाँ स्वर्ग बनाउनेवाला । तिमी धेरै राम्रा कारीगर हौ । आफ्नो लागि स्वर्ग बनाइरहेका छौ । कति ठूला राम्रा कारीगर हौ, यादको यात्राबाट नयाँ दुनियाँ स्वर्ग बनाउँछौ । थोरै मात्र याद गन्थौ भने पनि स्वर्गमा आउनेछौ । तिमीले गुप्त भेषमा आफ्नो स्वर्ग बनाइरहेका छौ । जान्दछौ— हामीले यो शरीर छोडेर फेरि स्वर्गमा निवास गर्नेछौं, त्यसैले यस्ता बेहदका बाबालाई भुल्नु हुँदैन । अहिले तिमीले स्वर्गमा जानका लागि पढिरहेका छौ । आफ्नो राजधानी स्थापना गर्नका लागि पुरुषार्थ गरिरहेका छौ । यो रावणको राजधानी समाप्त हुनेछ । त्यसैले भित्र कति खुशी हुनुपर्छ । हामीले यो स्वर्ग त अनेक पटक बनाएका हौं, राजाई लिएर फेरि गुमाएका हौं । यति मात्र याद गन्थौ भने पनि धेरै राम्रो । हामी स्वर्गका मालिक थियौं, बाबाले हामीलाई यस्तो बनाउनुभएको थियो । बाबालाई याद गन्थौ भने तिम्रो पाप भस्म हुनेछ । कति सहज रीतिसँग तिमीले स्वर्गको स्थापना गरिरहेका छौ । पुरानो दुनियाँको विनाशको लागि कति चीज निक्किलहन्छन् । प्राकृतिक विपत्तिहरू, मिसाइल आदिद्वारा सारा पुरानो दुनियाँ समाप्त हुनेछ । अब बाबा आउनुभएको छ— तिमीलाई श्रेष्ठ मत दिन, श्रेष्ठ स्वर्गको स्थापना गर्न । तिमीले अनेक पटक यो स्थापना गरेका छौ, त्यसैले यो कुरा बुद्धिमा याद राख्नुपर्छ । अनेक पटक राज्य लियो फेरि गुमायो । यो बुद्धिमा चलिरहोस् र एक अर्कालाई यी कुरा सुनाऊ । सांसारिक कुरामा समय खेर फाल्नु हुँदैन । बाबालाई याद गर, स्वदर्शन चक्रधारी बन । यहाँ बच्चाहरूले राम्ररी सुनेर फेरि धेरै उग्राउनुपर्छ, बाबाले के सुनाउनुभयो ? यसको स्मरण गर्नुपर्छ । शिवबाबालाई र वर्सालाई त अवश्य पनि याद गर्नुपर्छ । बाबाले हत्केलामा स्वर्ग लिएर आउनुभएको छ, पवित्र पनि बन्नु छ । पवित्र नबन्ने हो भने सजाय खानुपर्छ । पद पनि धेरै सानो पाउनेछन् । स्वर्गमा उँच पद पाउने हो भने राम्ररी धारण गर । बाबाले मार्ग त धेरै सहज बताउनुहुन्छ । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । *रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।*

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) बाबाले जे सुनाउनुहुन्छ, त्यसलाई राम्ररी सुनेर फेरि उग्राउनु छ । सांसारिक कुरामा आफ्नो समय खेर फाल्नु हुँदैन ।
- २) बाबाको यादमा आँखा बन्द गरेर बस्नु हुँदैन । श्री कृष्णको राजधानीमा आउनका लागि पढाइ राम्ररी पढ्नु छ ।

वरदानः— संकल्प रूपी बीजलाई सदा समर्थ बनाउने ज्ञानी आत्मा भव

ज्ञान सुन्नु र सुनाउनुको साथ-साथै ज्ञान स्वरूप बन । ज्ञान स्वरूप अर्थात् जसको हर संकल्प, बोली र कर्म समर्थ होस्, व्यर्थ समाप्त होस् । जहाँ समर्थ हुन्छ त्यहाँ व्यर्थ हुन सक्दैन । जसरी प्रकाश र अन्धकार सँगसँगै हुँदैन । ज्ञान प्रकाश हो, व्यर्थ अन्धकार हो, त्यसैले ज्ञानी आत्मा अर्थात् हर संकल्प रूपी बीज समर्थ होस् । जसको संकल्प समर्थ हुन्छ उसको वाणी, कर्म, सम्बन्ध सहजै समर्थ हुन्छ ।

स्लोगनः— सूर्यवंशमा जानको लागि योगी बन, योद्धा होइन ।

❁ **शब्दार्थः—** कारीगर— धातु, काठ, पत्थर आदिको राम्रो मूर्ति बनाउने व्यक्ति, शिल्पकार, कालिगड

धामा— ब्राह्मणहरूलाई भोजनको लागि मिल्ने निमन्त्रण